

byl správcem konkursní podstaty navržen a napadeným usnesením povolen, podle knihovního výpisu zapsán zákaz zcizení a zadlužení. Rekurant Cyrill K. jest otcem úpadce Františka K-a. Z toho plyne, že zákaz zcizení a zadlužení byl založen mezi osobami v § 364 písm. c) obč. zák. jmenovanými. Protože zákaz jest knihovně zapsán, působí proti třetím osobám a nepozbývá účinnosti ani za konkursního řízení, které není než generální exekucí. Zákaz zcizení brání nejen dobrovolnému, nýbrž i exekučnímu prodeji. Jest tedy zákaz zcizení v souzeném případě překážkou povolení soudního prodeje nemovitostí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty.

D ů v o d y:

Poněvadž zákaz zcizení podle § 364 c) druhá věta obč. zák. mající účinek věcný a působící i proti třetí osobě, není předpisy konkursního řádu nijak dotčen, nelze bez souhlasu oprávněné osoby povolití soudní prodej ani podle §§ 121, 122 konk. ř., jak správně dolíčil rekursní soud.

Čís. 13840.

Nezaplatila-li finanční prokuratura útratovou pohledávku, o jejíž zaplacení byla upomenuta, ani ve lhůtě jí poskytnuté, nelze to hodnotiti jinak, než že zaplacení odepřela.

(Rozh. ze dne 12. října 1934, R II 447/34.)

K vydobytí útratové pohledávky proti státu povolil soud prvé stolice exekuci zabavením pohledávky příslušející státu proti Poštovní spořitelně na běžném účtě. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Obdobně podle §§ 15, 28 ex. ř. lze i proti státu vymáhati exekučně pohledávky, ale jen s omezeními v těchto paragrafech uvedenými. Pro výplatu hotovostí u státních pokladen platí zvláštní předpisy, které exekučním řádem nebyly zrušeny, a vymáhající věřitel musí se jim podrobiti dříve, než podá návrh na povolení exekuce. Podle platných předpisů dějí se peněžní platy státu osobám soukromým poukázáním částky, jež se má vyplatiti, úřadem k tomu příslušným a vyzvednutím poukázané částky na řádnou kvitanci. Podle stálé judikatury nejvyššího soudu (rozh. čís. sb. 568, 5180, 7716, 1344, 1294 a j., Neumann, komentář k ex. ř.) nelze vésti proti státu k vydobytí peněžních pohledávek exekuci, dokud věřitel nepožádal příslušné úřady o poukázání a o výplatu dlužné částky, leda že by mu příslušné státní orgány odepřely likvidaci nebo výplatu pohledávky. Vymáhající věřitel musí tyto okolnosti v exekučním návrhu prokázati, neboť o návrhu na povolení exekuce jest rozhodnouti bez předchozího jednání (§§ 3, 54 třetí odstavec, ex. ř.). V souzeném případě vymáhající strana požádala dopisem ze dne 8. března 1934 finanční prokuraturu v Brně o zaplacení dlužné částky, aniž jí předložila řádnou kvitanci. Bez řádné kvitance nelze však státní pokladně peníze poukázati ani vyplatiti. Stěžovatel prohlašuje, že

by ani výplatu ani likvidaci požadované částky neodepřel, kdyby byl zachován předepsaný postup.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právem obrátila se vymáhající strana na finanční prokuraturu se žádostí, by jí zaplatila pravoplatně jí přisouzenou útratovou pohledávku. Podle § 18 odst. 4 instrukce pro finanční prokuratury ze dne 9. března 1898 čís. 41 ř. z. byla tu příslušným úřadem poukazujícím a likvidujícím moravsko-slezská finanční prokuratura v Brně. Když pak finanční prokuratura ani ve lhůtě jí poskytnuté nezaplatila, nelze to hodnotiti jinak, nežli že zaplacení odepřela. Jde o vykonatelný nárok na útraty sporu, v němž žalovaný stát, zastoupený finanční prokuraturou podlehl, tedy o pohledávku na soukromoprávním podkladu. Tu nemůže finanční prokuratura namítati, že jde o dluh odnosný a že by nebyla povinna platiti bez předchozího předložení kvitance, nehledíc ani k tomu, že by byla měla o kvitanci požádati, považovala-li ji za nezbytný předpoklad likvidace útratové pohledávky.

Čís. 13841.

Hlediska rozhodná pro výši nároku na odškodné podle § 1328 obč. zák.

(Rozh. ze dne 12. října 1934, Rv II 808/32.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném odškodného 100.000 Kč za zmrhání pod slibem manželství. **O b a n i ž š í s o u d y** přisoudily žalobkyni 25.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalovaného potud, že přisoudil žalobkyni jen 8.000 Kč.

D ů v o d y:

Oprávněno jest dovolání co do výše náhrady. Jest především zdůrazniti, že se výše nároku žalobkyně na odškodnění podle § 1328 obč. zák. neurčuje ani výlučně ani výhradně výší jejího nároku na věno. O tento nárok žalobkyně jednáním žalovaného nepřišla, nýbrž nárok na věno zůstane jí zachován v neztenčené míře, kdyby se přece ještě provdala, a pakli by se již neprovdala, připadne jí to, co by byla dostala od matky věnem, ve formě dědického podílu nebo povinného dílu (srovnej § 788 obč. zák.). Materiální újma, již utrpěla žalobkyně Istivým svedením k mimomanželské souloži, spočívá, jak ostatně i žalobkyně sama tvrdí, jen v tom, že se zmenšily její vyhlídky na zaopatření sňatkem, a jde jen o to, by žalovaný zaplatil žalobkyni příplatek k věnu, jímž by se tato její újma odčinila, pokud se týče vyvážila. Výši tohoto příplatku určuje soud, ježto přesný důkaz jest vzhledem k povaze věci nemožný, volným uvážením podle § 273 c. ř. s., přihlížejce ke všem okolnostem, jimiž byly vyhlídky žalobkyně na zmatek podmíněny, tedy především k osobním